Hồi thứ mười ba
Chung quốc mẫu dọa nhát Cao phi
Cao thứ phi kế hại Chung hậu

Thuở ấy Tề vương lại có một vị Thứ phi để ở lại Tây cung, họ Cao tên Kim Liên, dun,g nhan xinh đẹp, cốt cách phương phi, Tề vương yêu như châu báu, ngày ấyb đang ở lại trong cung nghe việc Chung nương nương đi bắt yêu, rồi bị lấp giếng mà thác, bèn nghĩ thầm rằng:

– Nay va đã thác rồi, vậy thì ta phải đem lễ vật đến đó mà tế điện cho có chừng, cho khỏi người ngoài nghị luận.

Nghĩ rồi liền khiến cung nhân sắm sửa lễ vật để đi điếu tế Chung nương nương. Đi gần đến nơi, cung nhân bèn tâu rằng:

– Trong cung Chiêu Dương yêu quái nhiều lắm, nếu bà vào gần đó, thì tôi e nó chẳng dung, chi bằng ở đây mà tế, thì cũng đủ một tấm lòng thành.

Cao phi nghe nói liền bước xuống xe, bày lễ vật ra, rồi đốt hương vái rằng:

– Chung nương nương ôi! Cũng vì bà tham cầu vinh quý, ai ngờ loan phụng chưa kịp sánh đôi mà bà đã vội thác, nay tôi hết lòng thành kính, đến đây điếu tế hồn bà, có linh thì xin phò hộ tôi với Tề vương, sống cho đầy trăm tuổi.

Nói về Chung nương nương, tuy là ngồi trong cung, mà Coa phi ở ngoài van vái điều chi thảy đều biết hết, vả lại Chung nương nương vẫn biết Cao phi là người gian giảo, bèn nghĩ thầm rằng:

– Con này là đứa bất lương, khéo che miệng thế gian, đến đây làm mặt phải, thôi để ta giả làm yêu quái dọa nó chạy chơi cho bỡ ghét.

Nói rồi liền dùng phép tàng hình, ra núp gần cây đại thọ, ứng thinh lên nói rằng:

– May dữ a! Ta là Hồng Hài đây, đã ăn thịt Chung Vô Diệm rồi, nay được thịt Cao Kim Liên nữa mà ăn, thì khoái biết chừng nào!

Cao phi nghe nói kinh hồn hoảng vía, liền nhảy phóc lên xe, hối cung nhân đẩy chạy như bay, chạy tuốt về cung phát đau nằm liều không dậy.

Nói về Tề vương khi bãi triều rồi, liền lui giá về Tây cung mà nghỉ, chẳng thấy Cao phi ra rước thì thấy làm lạ, bèn hỏi thăm Cung nga và Nội giám:

– Thứ hậy đi đâu?

Nội giám tâu rằng:

– Nương nương lâm bệnh, đang nằm tại long sàng.

Tề vương nghe nói liền liền bước thẳng vào giường kêu Cao phi hỏi rằng:

– Ái khanh trong mình làm sao?

Cao phi nghe hỏi bèn mở mắt ra nói rằng:

– Tôi nhân mạng lấy bệnh tà, đi tiếp giá không được, xin Chúa công thứ tội.

Tề vương nghe nói vội vàng hạ chỉ đòi Thái y đến cho mau. Khi ấy Cao phi nói:

– Bệnh tôi đây chẳng phải là Thái y trị cho được, nhân vì tôi nghe Chung hậu bị yêu bắt thác, nên tôi đem lễ vật qua đó mà điếu tế người, chẳng dè con yêu ấy thật là lợi hại, nó hiện ra xưng là Hồng Hài, và kêu tên tôi nói rằng "Ta đã ăn Chung hậu rồi, nay lại gặp Thứ phi đây nữa, ta sẽ ăn luôn trót thể." Tôi nghe nói kinh hồn hoảng vía, bèn chạy tuốt về cung, bởi cớ ấy nên tôi mới sinh bệnh.

Tề vương nghe nói tức cười, rồi nói rằng:

– Ấy là Chính cung nhát ái khanh đó, chớ có sợ làm chi?

Cao phi nghe nói hỏi phăng, Tuyên Vương lại cười, rồi đem việc Chung hậu xuống giếng phục yêu và được bảo bối mà thuật lại cho Cao phi nghe.

Cao phi nghe nói thì sinh dạ bất lương, bèn nói với Tề vương rằng:

– Chung hậu thật là lợi hại, thế thượng vô song, nay người được bảo bối rất nhiều, vậy thì để tôi qua đómượn người vài món đem về để trấn an trong cung.

Tề vương nói:

– Thôi thôi, đừng có nói tới Chung hậu làm chi, tính hắn cương liệt lắm, đừng có chọc tới hắnthì khó lòng, chừng hắn đánh không biết đâu mà đỡ; cung ai thì nấy ở cho an phận cho rồi, như nay mà khanh có muốn mượn bảo bối của hắn, thì duy có giết hắn đi thì mới lấy được.

Cao phi nghe nói thì tâu rằng:

– Tôi có một kế giết va dễ như chơi, để mai tôi giả chước dâng yến chúc mừng, rồi thừa cơ bỏ thuốc độc vào rượu cho va uống, thì việc ắt xong, hễ va chết rồi, thì những bảo bối ấy ắt về tay tôi, chừng ấy tôi vớ bệ hạ sẽ được vui vẻ lâu dài khỏi lo chi cả.

Tê vương nghe nói cả mừng, bèn nói rằng:

– Ái khanh bày kế ấy thì hay lắm, nếu giết được Chung Vô Diệm thì chức Chính cung trẫm để cho khanh; nhưng mà lúc dâng rượu phải coi chừng cho lắm, nếu mà sơ lậu cơ quan, thì không toàn tính mạng, vì xú phụ tuy là đen xấu, chớ tâm tính thông minh, lại hay toán quẻ âm dương, họa phúc kiết hung đều biết trước, nếu hắn biết được thì việc chẳng hiền! Ái khanh hãy châm chước lấy mà làm, mựa đừng tháo thứ.

Cao phi không tin, tưởng như việc bình thường, cứ hầm hầm quyết hại Chung nương nương để đoạt thu bảo bối; chớ chẳng lo họa lại cho mình[3]. Khi Cao phi nghe Tề vương căn dặn năm ba phen, thì đáp lại rằng:

– Bệ hạ chớ lo, việc ấy để mặc tôi.

Còn đang bàn luận thì trời đã tối rồi, Tề vương với Cao phi dắt nhau vào long sàng mà nghỉ.

Sáng ra bữa sau Tề vương ngự giá ra triều, còn Cao phi ở cung lo điểm trang nhan sắc, trâm giắt lược cài, rồi dọn một cỗ sơn trân hải vị, khiến Cung nga sửa sang phụng liễn, thầy tớ đoàn tuốt qua cung Chiêu Dương. Nhằm lúc nương nương rãnh rang thong thả, Cung nga quỳ xunống tâu rằng:

– Nay có Tây cung Cao phi đến cầu kiến Nương nương, còn ở ngoài cung hầu chỉ.

Chung nương nương nghe tâu thì đã hiểu ý, bèn nghĩ thầmtrong lòng rằng:

“Việc này ta cũng bị biếm vào lãnh cung chớ chẳng không, ấy là lẽ trời phải vậy, tránh cũng không khỏi.”

Nghĩ rồi bèn hạ chỉ thỉnh tiếp Cao phi. Cao phi liền xuống xe, xóc sửa y phục, đi bộ đến nơi, quỳ lạy tung hô. Chung quốc mẫu liền bước xuống đỡ dậy lấy lẽ mà đãi Cao phi, kêu bằng ngự muội và mời ngồi. Cao phi tạ ơn rồi ngồi lại một bên, kế cung nga dâng trà, Chung hậu bèn mời Cao phi dùng trà, hai bên chuyện vãn vui cười như tuồng thương yêu nhau lắm.

[3] Ấy là mạng Cao phi đã hết, nên mới khiến ra như vậy